

Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
'Αριθμός φύλλου 28 1 'Ιανουαρίου 2000

Πανηγυρίσαμε καί μετά;...

Η αύλαία τῆς χιλιε-
τίας ἄνοιξε. Μέσα σέ
ἐκτυφλωτικό φωτι-
σμό. Σέ καθολικό ξε-

φάντωμα. Καί μέ ἐκδηλώσεις, πού θά ἀποτελέσουν τόν ἐντυπωσιακό διάκοσμο τῆς πρώτης ἱστορικής σελίδας. Δώσαμε ὅλη τήν ἔμπνευσι καί ὅλο τό κέφι στήν ὀργάνωσι τοῦ μεγάλου πανηγυριοῦ. Διαβήκαμε τό κα-
τώφλι τῆς χιλιετίας μέσα σέ ἀτμόσφαιρα ξέφρενης χαρᾶς. Μέ ποιήσι καί
μέ μουσική. Μέ μηνύματα καί μέ ἐπαγγελίες. Πανευτυχεῖς καί «πα-
νόλβιοι». Σά νά κερδίσουμε τόν κόσμον καί τό χρόνο. Σά νά ἔγινε ἰδιοκτη-
σία μας ὁλόκληρη ἡ οἰκουμένη. Καί σά νά μᾶς προσφέρθηκε τό ἀποκλει-
στικό προνόμιο, νά γευτοῦμε θριαμβικά, ἴσαμε τήν ἔσχατη γουλιὰ, τή
μαγεία τῆς καινούργιας χιλιετίας.

Τώρα, πού οἱ τρελές χαρές τῆς πρώτης μέρας πέρασαν στό ἀρχεῖο τῆς
ἱστορίας καί ἡ τραχύτητα τοῦ χρέους ξαναεμφανίστηκε στό καντράν
τῶν προτεραιοτήτων, ἀνακαλύπτουμε, πώς στή στροφή τῆς χιλιετίας τό
ἄρμα τῶν ὑπαρξιακῶν καί τῶν βιοτικῶν προβλημάτων μας δέν ἄδειασε
τό βαρύ καί καταθλιπτικό περιεχόμενό του. Πάντα φορτωμένο καί πάν-
τα αἰνιγματικό, ἄρχισε νά σπέρνῃ στόν ἀγρό τῆς νέας

χιλιετίας τά μεγάλα ἐρωτηματικά μας καί τίς ἀκατανίκητες ἀγωνίες μας. Ποιά εἶναι ἡ ἀρχή καί ποιό τό τέλος τοῦ προσωπικοῦ μας δρόμου; Ποιά γεῦσι χαρᾶς νικάει τό χρόνο καί γίνεται ἀπόκτημα τῆς ὑπαρξης; Ποιό νόημα ἔχουν ὁ μόχθος, ὁ ἰδρώτας, ἡ καταξίωσι στό γήπεδο τῶν ἐφήμερων ἐπιδόσεων, τό ἀνέβασμα στά σκαλοπάτια τῆς ἐπιτυχίας, ἡ κα-
τολίσθησι στή θλίψι καί στήν περιπέτεια; Ὅλα τά ἐρωτήματα καί ὅλες οἱ ἀγωνίες, πού μᾶς τριβέλιζαν χτές καί προχτές, στίς ἀνηφορίες τοῦ αἰῶνα, πού χάθηκε, ξαναπροβάλλουν μπροστά μας. Μέ τήν ἴδια ἔντασι. Καί μέ τήν ἴδια θολή διαλεκτική τους.

Η παρουσία τῶν προβληματισμῶν καί τῶν ἀγωνιῶν δέν ἀποτελεῖ αἰφνιδιασμό τῆς καινούργιας χιλιετίας. Εἶναι κομμάτι τῆς φύσης μας καί τῆς ἱστορίας μας. Τοῦ μεγαλείου μας καί τῆς μικρότητάς μας. Τῶν δυνατοτήτων τῆς ἀριστοτεχνικά πλασμένης ὑπαρξῆς μας. Καί τῆς περιπέτειας, στήν ὁποία μᾶς ἔριξε καί μᾶς ρίχνει ἡ ἐλεύθερη θέλησή μας.

Μετά τόν πανηγυρισμό καί καθώς φορτωνόμαστε τόν καινούργιο προβληματισμό, σηκώνω τά βλέμματα στή θεία ἀγάπη, στήν ὑπέρχουσα παρουσία καί στήν πηγὴ τοῦ ἀσπείρευτου ἐλέους καί ψελλίζω: «ἐν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἶρω πρὸς Σέ Λόγε, οἷκτειρόν με, ἵνα ζῶ Σοι». (Τά μάτια μου τά ὑψώνω στόν οὐρανό, σέ Σένα Λόγε τοῦ Θεοῦ, λυπήσου με καί ἐλέησέ με, γιὰ νά ζῶ μέσα στή δική Σου ἀγάπη). Ἡ ἐνατένισί μου αὐτή καί ὁ πηγαῖος λόγος τῆς προσευχῆς μου, μοῦ ἀνοίγει τοὺς ὀρίζοντες. Ὅχι τῆς χιλιετίας, πού εἶναι βέβαιο, πῶς δέ θά τή διανύσω. Ἀλλά τῆς αἰωνιότητος, πού ἀποτελεῖ τό μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ στίς ὑπάρξεις μας. Τῆς κοινωνίας μαζί Του. Τῆς προσφυγῆς στήν ἀγάπη Του καί στή φροντίδα Του. Τῆς γεύσης τῆς γνήσιας ζωῆς, πού δέν ὀρίζεται καί δέν περιορίζεται στά στενά ὅρια τῆς προσκαιρότητας καί δέ ματώνει στίς πυκνές ἀγκυρῆς τῶν περιπετειῶν καί τῶν θλίψεων.

Σηκώνω τά βλέμματα στόν οὐρανό. Καταθέτω στά πόδια τοῦ Κυρίου μου τό ἀποκλειστικό αἶτημά μου. Παίρνω τήν εὐλογία καί τήν ἐλπίδα. Καί ξαναγυρίζω στόν ἀγῶνα τῆς ἐπικαιρότητας. Μαζί μέ τοὺς συνανθρώπους μου. Τούς συναθλητές μου καί τοὺς συνοδοιπόρους μου. Ἀλλά, ἐμπλουτισμένος μέ τό θησαυρό τῆς θείας Ἀγάπης. Μέσα στή θαλπωρή τοῦ ἐλέους Του. Καί ἀναπαυμένος στήν ἀγκυρία τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν Του.

ΣΤΟ ΓΗΠΕΔΟ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ

τό γήπεδο της απάτης ακροβατεί ο Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος. Εκεί, πού διαπληκτίζονται και διαγκωνίζονται τα σκοτεινά συμφέροντα και οι έγωτραφείς σκοπιμότητες. Παίζει τό παιχνίδι τών φιλοδοξιών του και καταθέτει τή μαρτυρία του και τόν άρχιεπισκοπικό του μόχθο, μέ οδηγό και έμπνευστή τούς κανόνες της δόλιας έξαπατήσεως όχι μόνο τών αντιπάλων του, αλλά και τών φίλων του. Είτε επιχειρεί επίθεσι, είτε στριμώχνεται στήν άμυνα, έχει πρόχειρη τήν πάσα της απάτης. Τήν απόκρυψη της πραγματικότητας και τήν παραπομπή του θέματος, στή διαπλοκή του σκοτεινού παρασκηνίου.

Ρόλος του και άποστολή του νά προεδρεύη στίς συνοδικές διασκέψεις τών ποιμένων της Έκκλησίας. Στά σώματα, πού, θεωρητικά και δεοντολογικά, λειτουργούν πάνω από τήν άχλύ τών ανθρώπινων παθών. Ός αποδέκτες τών μηνυμάτων του Παναγίου Πνεύματος. Και ως διάκονοι του Μυστηρίου της σωτηρίας του λαού του Θεού.

Στό Συνοδικό χώρο δέν επιτρέπεται νά έμφιλοχωρήση ή σκοπιμότητα και ή διαπλοκή τών προσωπικών συμφερόντων. Πολύ περισσότερο, δέν παρα-

χωρείται τό δικαίωμα στους Συνοδικούς συνέδρους και ιδιαίτατα στον πρόεδρο της Συνελεύσεως νά χρησιμοποιήσουν τή μέθοδο της ψευδολογίας και της απάτης, γιά νά έπηρεάσουν τήν πλειοψηφία και νά ύπαγορεύσουν τήν προμελετημένη και προσηματισμένη άπόφασι.

Τή θεμελιακή αυτή άρχή της Όρθόδοξης Έκκλησιολογίας, πού είναι καταχωρημένη και ως πρώτη ύποχρέωσι ήθους και ευπρέπειας και στον πολύπλοκο μηχανισμό της κοινωνικής δομής, τήν ποδοπάτησε μέ Ναπολεόντια έπαρσι ο προκαθήμενος της Έκκλησίας της Ελλάδος. Και αποτόλμησε τό άνήκουστο. Νά προσέλθη στή Συνέλευσι της Ιεραρχίας, δηλαδή στο άνώτατο χαρισματικό και διοικητικό σώμα της Έκκλησίας, μέ τήν περικεφαλαία του άπόλυτου έξουσιαστή και μέ τό τόξο της ψευδολογίας.

Μπορεί, κατά τήν ανάπτυξι της άπολογίας του και τών προγραμματισμών του νά αυτοστεφανώθηκε μέ τά άνθη του κομπασμού. Και νά διεκήρυξε-χωρίς επίγνωσι-«είμαι από χαρακτήρος ξένος προς πᾶσαν ιδέαν δολοπλοκίας και μηχανορραφιών και τουτο τό άποδεικνύει ή συνεπής πορεία μου έντός τών κόλπων της Άγίας

μας Έκκλησίας...». Η πρακτική του, όμως, τόν διαφεύδει. Στην εκπλήρωσι του ρόλου του, δέν αποτραβιέται έξω από τό έλος τής δολοπλοκίας. Αντίθετα, χρησιμοποιεί καί μάλιστα άγαρμπα, τό τέχνασμα τής άπάτης.

Παρουσιάζουμε συγκεκριμένο γεγονός, πού άφήνει έκθετο τόν Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Ένα από τά πολλά. Άλλά τόσο πειστικό, πού ή εύφυέστερη δικολαβία δέν θά κατορθώση νά τό επικαλύψη.

Τό πανελλήνιο γνωρίζει τό μεγάλο ρήγμα, πού προκάλεσε στίς σχέσεις τής Έκκλησίας τής Ελλάδος μέ τό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως ή άκόρεστη φιλοδοξία καί ή άκριτη μεθόδευσι του κ. Χριστοδούλου γιά τήν καθιέρωσι του μνημοσύνου του σ' όλόκληρη τήν ελληνική επικράτεια. Άκράτητος στήν αναζήτησι τής έγκόσμιας δόξας καί άνικανοποίητος στήν άπόλαυσι των καθιερωμένων τιμητικών διακρίσεων του άρχιεπισκοπικού του αξιώματος, έπεχείρησε νά καθυποτάξη τούς Μητροπολίτες τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Νά τούς υποθιβάση σέ επισκόπους, έξαρτημένους από τήν έξουσία του. Καί νά τούς υποχρεώση νά σκύψουν βαθεία καί νά προσκυνήσουν τό είδωλό του. Η έκστρατεία του προσέκρουσε στό φράγμα, πού ύψωσε ό Πατριάρχης Βαρθολομαίος. Μέ τρεις Πατριαρχικές έπιστολές, γραμμένες όλες στό βραχύ διάστημα των τριών μηνών του καλοκαιριού, πού μäs πέρασε, έστησε έμπόδια στήν υπετροφία τής άρχιεπισκοπικής υπεροφίας. Καί δέν επέτρεψε τήν προέλασί του καί τό στήσιμο του είδώλου του σ' όλους τούς Ναούς τής ελληνικής Έκκλησίας μας.

Οί έπιστολές σαφέστατες καί δριμύτατες. Μέ Έεροκανονική ύποδομή. Καί μέ αναλύσεις των καθιερωμένων εκκλησιαστικών θεσμών. Χωρίς νά άφήνουν περιθώρια γιά συζητήσεις. Καί χωρίς νά διατηρούν διόδους άνοιχτές γιά συμβιβασμούς. Είχαν σταλή έγκαιρα. Η πρώτη τόν Ιούλιο. Καί οι δυό έπόμενες μέσα στό Σεπτέμβριο. Όλες προτου συνεδριάσει τό Άνώτατο διοικητικό όργανο τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, ή Έερά Σύνοδος τής Έεραρχίας. Καί προτου έκδιπλωθι στήν τράπεζα των συζητήσεων καί των αποφάσεων ή ύπερφίαλη άπαίτησι του προκαθημένου, νά αναγνωρίζεται καί νά τιμάται ως «πρώτος». Ό Χριστόδουλος διάβασε τίς Πατριαρχικές παρατηρήσεις καί τή διαλεκτική των κοφτών άντιρρήσεων. Μέτρησε καί τό γράδο τής αποφασιστικότητας του προκαθημένου του Βοσπόρου. Πάγωσε. Πιθανώς καί νά ώργίστηκε. Άλλά δέ θρήκε τή νηφαλιότητα νά συμμαζέψη καί νά περικρύψη τίς φιλοδοξίες του. Νά εγκαταλείψη τό σχέδιο αναρριχήσεως του στήν Πατριαρχική τιμή. Καί νά φρενάρι τήν προέλασι καί επιβολή τής έξουσίας του σ' όλες τίς Έιερές Μητροπόλεις τής ελληνικής επικράτειας. Για νά άντιμετωπίση τά καινούργια «δεδομένα», σοφίστηκε μιά άπάτη. Έκρυψε τίς πατριαρχικές έπιστολές. Άποσιώπησε τήν ύπαρξι του ρήγματος. Καί έμφανίστηκε στή Σύνοδο τής Έεραρχίας μέ τό προσωπείο τής γαληνοφώρας άγάπης. Αντί νά έκθέση στους ύπεύθυνος Συνοδικούς Συνέδρους, μέ κάθε λεπτομέρεια, τό πρόβλημα καί νά άφήση έλεύθερο τό πεδίο γιά συζήτησι καί γιά δημιουργία consensus, έπιχείρησε νά έξαπατή-

ση τή Σύνοδο καί νά ἀποσπάση τή συγκατάθεσί της γιά τή θέσπισι τῆς καινοτομίας καί κenoτομίας, πού ἐπινόησε ἡ φιλοδοξία του.

Καταχωροῦμε αὐτοῦσιο τό κείμενο τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ προέδρου τοῦ σώματος, Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου.

Εἶπε πρὸς τή Συνέλευσι: «Καθ' ὅσον ἀφορᾷ στό πολύκροτο θέμα τῶν σχέσεων μας μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί παρά τίς συνηθισμένες φωνές τῶν συνεχῶς προβλεπόντων καί προφητευόντων διαφωνίες καί κρίση, ἐπετύχαμε νά διατηρήσουμε τίς σχέσεις αὐτές σέ ιδεῶδες σημεῖο, ὥστε νά διαψεύσουμε τίς Κασσάνδρες τῆς καταστροφῆς καί προχωροῦμε πάντοτε στή βάση τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ, τῆς τιμῆς καί τῆς ἀγάπης τίς παραδοσιακά καλές μας σχέσεις μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί προσωπικά μέ τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο. Καί οἱ δύο Ἐκκλησίες ἀναγνωρίζουν διά τῶν λόγων τῶν ιδίων τῶν Προκαθημένων των ὅτι βάση τῶν καλῶν μας σχέσεων εἶναι ἡ ἀμοιβαία ἀναγνώριση τῆς τιμῆς καί τῆς ἀξίας τοῦ ἄλλου.

Σημαντική πρὸς τοῦτο εὐκαιρία, γιά τήν προώθηση τῶν διμερῶν μας σχέσεων, μᾶς προσφέρθηκε μέ τήν πραγματοποίηση τῆς ἀπό μακροῦ ἐκκρεμύσεως ἐπισκέψεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στήν Ἐκκλησία καί στή χώρα μας. Τήν ἐπίσκεψη αὐτή προετοιμάσαμε μέ πᾶσαν ἐπιμέλειαν, σέ συνεργασία μέ τίς κρατικές Ἀρχές, τοὺς Σεβ. Μητροπολίτες, τόν Τύπο, ἀποβλέψαντες στήν ἀπόλυτη ἐπιτυχία της. Προσωπικῶς ἐδώσαμε πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ συνεργά-

τες μας σαφεῖς καί κατηγορηματικές ὁδηγίες γιά τήν ἐπιτυχία τῆς ἐπισκέψεως καί ἐπιστρατεύσαμε κάθε δυνάμενον νά βοηθήσει τήν κοινὴ μας προσπάθεια. Καί στό σημεῖο αὐτό ὀφείλω, πέραν τῶν γραπτῶν εὐχαριστιῶν πού ἤδη ἀπεστάλησαν, νά εὐχαριστήσω ὅλους ὅσοι συνέβαλαν στήν ἐπιτυχία της, μέ τήν προσωπική των συμβολή, τόν κόπον των καί τήν συνεργασίαν των. Κατά κοινὴν ὁμολογίαν ἡ ἐπίσκεψις ὑπῆρξε μεγαλειώδης καί μοναδική, ἡ δέ φιλοξενία παροιμιώδης καί ἀβραμιαία. Ἀπεφάσισα, ὑπείκων στίς ἀδιάβλητες ἀρχές τῆς παραδοσιακῆς φιλοξενίας, νά συνοδεύσω τόν Παναγιώτατο στίς ἐπισκέψεις του σέ Μητροπόλεις ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν. Καί Συνοδικῶς ὠρίσθησαν τιμητικοί συνοδοί του Ἱεράρχες καί ἀρχιμανδρίτες σέ κάθε πόλη, πού ἐπρόκειτο νά ἐπισκεφθῇ...».

Αὐτά εἶπε ὁ Μακαριώτατος στή Συνέλευσι τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τήν πρώτη ἡμέρα τῶν συνεδριάσεων, δηλαδή τήν 5ην Ὀκτωβρίου. Γιά τό ρῆγμα στίς σχέσεις, οὔτε λόγος. Γιά τίς ἐπιστολές, οὔτε νύξη. Γιά τίς ἐπιτιμήσεις τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, οὔτε ὑπαινιγμός. Ὅλα ἰδανικά στίς σχέσεις μέ τό Πατριαρχεῖο. Ὅλα ὠραῖα καί ἄψογα στό μηχανισμό ἐπικοινωνίας τοῦ Φαναρίου μέ τήν Ἀθήνα.

Ἀρκεσαν, ὅμως, ἑπτὰ μέρες, γιά νά ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀπάτη καί γιά νά ἀνατραπῇ τό κλίμα τῆς καυχισιολογίας.

Μιά βδομάδα μετά τήν ἀρχιεπισκοπική διαβεβαίωσι γιά τίς «ἰδανικές σχέσεις» ἡ ἐφημερίδα «Καθημερινή» δημοσίευσε τήν τρίτη ἐπιστολή τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Καί ἡ αἰθουσα

διασκέψεων της 'Ιεραρχίας έγινε γήπεδο ανοιχτής πάλης. Τά δυό έξαπτέρυγα του κ. Χριστόδουλου, ο Πειραιώς Καλλίνικος, πού καυχᾶται, ὅτι ἐγαλούχησε τόν 'Αρχιεπίσκοπο καί ὁ Αἰγιαλείας 'Αμβρόσιος, παράγοντες καί οἱ δυό της Χρυσοπηγῆς, ἔπιασαν νά ὠρύονται καί νά ἰσχυρίζονται, ὅτι οἱ Πατριαρχικές ἐπιστολές εἶναι ἀπαράδεκτες καί ὅτι καταλύουν τήν αὐτοκεφαλία της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος. Στή Σύνοδο ἐγινε σάλος καί χάος. Καί ὁ πρόεδρος Χριστόδουλος, ταραγμένος καί προβληματισμένος γιά τήν ἐξέλιξι της συζητήσεως, ἀναγκάστηκε νά διακόψῃ τή συνεδρίασι, μέ μιά πολύ σύντομη καί αἰνιγματική δήλωσι: «Δέν ἐπιθυμοῦμε τή ρήξη μέ τό Πατριαρχεῖο, ἀλλά ἡ εἴμεθα Αὐτοκέφαλη 'Εκκλησία ἡ εἴμεθα 'Εκκλησία ἄλλης κατηγορίας, δηλαδή ὑπό χειραγωγία καί ποδηγεσία».

Ἡ δήλωσι αὐτή ἐκφράζει πικρία καί ἀντίδρασι πρὸς τίς θέσεις τοῦ Πατριαρχείου καί πρὸς τό κείμενο της ἐπιστολῆς τοῦ Πατριάρχῃ. Καί βρίσκεται σέ ἀντίφασι καί σέ καταφανή δυσαρμονία μέ τίς ὑπεραισιόδοξες ἐκτιμήσεις, πού εἶχε κάνει κατὰ τήν πρώτη μέρα της συνελεύσεως τοῦ σώματος.

Τό μεγάλο ἐρώτημα: Ἀφοῦ ὁ κ. Χριστόδουλος εἶχε στήν τσέπη του τίς σκληρές, πατριαρχικές ἐπιστολές, για-

τί παραπλάνησε τήν 'Ιεραρχία, δηλώνοντας, ὅτι οἱ σχέσεις μέ τό Πατριαρχεῖο εἶναι ἄριστες; Καί γιατί δέν τίς ἔφερε στή Συνέλευσι τῶν 'Ιεραρχῶν καί νά ζητήσῃ τή γνώμη τους καί τίς προτάσεις τους; Ἡ ἀπόκρυψί τους καί ὁ χαρακτηρισμός τῶν σχέσεων, ὡς «ἀρίστων» δέν εἶναι ἀπάτη; Καί ἡ ἀπάτη αὐτή δέν διαπράχθηκε, ἀποκλειστικά καί μόνο, γιά νά μή χαλάσῃ ὁ στημένος μηχανισμός της ἀναρριχήσεώς του στήν πατριαρχική τιμή;

Ὁ κ. Χριστόδουλος ἔπαιξε στό γήπεδο της ἀπάτης. Καί ἠττήθηκε. Ἐχάσε τήν εὐκαιρία νά ὑλοποιήσῃ τό μεγάλο του ὄνειρο. Νά ἐπεκτείνῃ τήν ἐξουσία του καί νά ἐξανδραποδίσῃ τοὺς Μητροπολίτες της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος. Ἀλλά ἀπώλεσε καί τήν «ἐξωθεν καλή μαρτυρία». "Ὅλοι οἱ Ἕλληνες γνωρίζουν, ὅτι χρησιμοποίησε τή μεμπτή μέθοδο της ἀπάτης. Καί κανένας πιά δέν θά τόν ἐμπιστευέται, ὅταν δηλώνει, ὅτι «ἀπό χαρακτῆρος εἶναι ξένος πρὸς πᾶσαν ἰδέαν δολοπλοκίας καί μηχανορραφιῶν». "Ὅλοι θά καταθέτουν τή μαρτυρία, ὅτι «ἀπό χαρακτῆρος» εἶναι ἐξοικειωμένος μέ κάθε ἰδέα δολοπλοκίας καί μηχανορραφιῶν.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Κύλησαν περίπου δύο χρόνια. Γεμίσαμε δύο μεγάλα βαρέλια μέ φρέσκο ἀέρα. Πῶς νά μήν κάνουν θόρυβο;

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

Τό κέντρο τῆς Ἐκκλησίας

Στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι τὸ πρόσωπο, πού συγκεντρώνει τοὺς πιστοὺς γύρω του. Τὴν ἀρχὴ αὐτὴ ἔχει διατυπώσει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ 2ου αἰώνα: «Ὅπου ἂν φανῇ ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔστω, ὥσπερ ὅπου ἂν ᾗ Ἰησοῦς Χριστός, ἐκεῖ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία» (Σμυρν. 8). Τί σημαίνει, ὅμως, αὐτό; Ἐνεργεῖ ὁ Ἐπίσκοπος σάν μαγνήτης, πού τραβάει κοντά του τὰ ρινίσματα τοῦ σιδήρου; Κατ' ἀρχὴν «τό πλῆθος» τῶν πιστῶν δέν εἶναι ἄβουλα «ρινίσματα», ἀλλὰ ἀνθρώπινα πρόσωπα, πού ἔχουν πάρει στὰ σοβαρά τὴν ὑπόθεση τῆς σωτηρίας τους. Πού συναισθάνονται τὴν εὐθύνη τῶν ἐπιλογῶν τους. Πού πιστεύουν, ἀγαποῦν καὶ ἀκολουθοῦν τὸν Κύριο καὶ Σωτῆρα τους. Μὲ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις ἔχουν ἐγκεντρωθεῖ στὴν Ἐκκλησία καὶ μποροῦν νὰ λέγονται μέλη Της. Ξεχωρίζουν, λοιπόν, τὸν γνήσιο Ἐπίσκοπο ἀπὸ τὸν κίβδηλο.

Στὸ ἴδιο χωρίο ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος μᾶς καθοδηγεῖ: «...Μηδεὶς χωρὶς ἐπισκόπου τι πρᾶσσέτω τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐκεῖνη βεβαία εὐχαριστία ἡγείσθω, ἡ ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον οὔσα ἢ ὧ ἂν αὐτός ἐπιτρέψῃ... Οὐκ ἐξόν ἐστὶν χω-

ρίς ἐπισκόπου οὔτε βαπτίζειν οὔτε ἀγάπην ποιεῖν... Ἵνα ἀσφαλές ᾗ καὶ βέβαιον πᾶν ὃ πράσσεται». Ὁ Ἐπίσκοπος, λοιπόν, συγκεντρώνει τὴν Ἐκκλησία, μόνον προκειμένου νὰ ἐπιτελεστοῦν «τά ἀνήκοντα εἰς Αὐτήν». Τό ἔργον, πού καλεῖται νὰ ἐπιτελέσει, εἶναι νὰ διαφυλάσσει τὴ νομιμότητα καὶ αὐθεντικότητα τῆς θείας λατρείας, τῶν μυστηρίων καὶ τοῦ κηρύγματος Της. Νὰ διασφαλίζει τὴν καθαρότητα τοῦ ἡθους καὶ τὴν γνησιότητα τῆς ἐμπειρίας Της γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία. Νὰ κατευθύνει τὴν ἱεραποστολικὴ μαρτυρία Της σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ γνήσιος Ἐπίσκοπος βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς στὴν πορεία Της πρὸς τὸ μαρτύριο. Πρότυπό του ἔχει μόνον τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Τὸν Μεγάλον Ἀρχιερέα, πού πρόσφερε θυσία τὸν ἑαυτό Του πάνω στό Σταυρό.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν χρόνων τοῦ Ἀποστολικοῦ Πατρός, πού ἀγωνιοῦσε νὰ τὴ διαφυλάξει ἀνόθευτη καὶ ἀκέραιη, διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴ θεσμοθετημένη Ἐκκλησία τῶν ἡμερῶν μας, ὅπως ἐμφανίζεται στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνη ἦταν ἡ ἀρνησικοσμη, ἡ ἀσυμβίβαστη Ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν καὶ τῶν μαρτύρων. Ἡ ἄμεμπτη, καὶ ὅμως ἐκτὸς νόμου. Δέν ἦταν ἡ παρατρεχάμενη τῶν πολιτικο-οικονομικῶν ἐξουσιῶν. Ὁ

φολκλорικός διάκοσμος τῆς ματαιοδοξίας τῶν ἐξουσιαστῶν. Δέν ἐρωτοτροποῦσε μέ διεθνεῖς μηχανισμούς συμφερόντων, πού διαπλέκονται μέ τά θρησκευτικο-πολιτιστικά πράγματα. Ἦταν ἡ Ἐκκλησία ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι «ἐπὶ γῆς διατρίβουσιν, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ πολιτεύονται» (Ἐπιστολή πρὸς Διόγνητον, 5).

Ὁ θεοφόρος ποιμενάρχης τῆς Ἀντιόχειας, ὅταν ἔγραφε αὐτά πρὸς τοὺς Σμυρναίους, ἦταν δέσμιος καθ' ὁδὸν πρὸς τὴ Ρώμη, πρὸς τὸ μαρτύριο. Ὁχι συνευφραινόμενος μέ τοὺς μεγιστάνες τοῦ καιροῦ του. Στὴ Ρώμη δέν τὸν περιμέναν «χαζοχαρούμενες μάζες, πού βλέπουν τοὺς ἐραστές καὶ τοὺς νομεῖς τῆς ἐξουσίας καὶ δέν προβληματίζονται, ἀλλὰ τοὺς χειροκροτοῦν ὡς εὐεργέτες τους» (Κ. Μπέης, «Ἐλευθεροτυπία» 20-10-99), ὅπως γίνεται σήμερα στίς πατριαρχικές καὶ ἀρχιεπισκοπικές περιοδεῖες. Δέν θά τὸν ἔρραιναν μέ ἄνθη. Δέν θά τοῦ ἔκαναν βαρύτιμα δῶρα. Δέν θά τοῦ ἀπένεμαν τιμές ἀρχηγοῦ κράτους. Ἀντίθετα τὸν περιέμεναν τὰ σαγόνια τῶν θηρίων τοῦ Κολοσσαίου. Βάδιζε σταθερά πρὸς τὸ μαρτύριο ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριο καὶ τὸ ποίμνιό του. «Ὁ ἐμός ἔρως (ὁ Ἰησοῦς Χριστός) ἐσταύρωται καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοί πῦρ φιλοῦλον», ἔγραφε πρὸς τοὺς Ρωμαίους Χριστιανούς. Καὶ συμπλήρωνε: «Μνημονεύετε ἐν τῇ προσευχῇ ὑμῶν τῆς ἐν Συρίᾳ (Ἀντιοχείᾳ) Ἐκκλησίας, ἣτις ἀντὶ ἐμοῦ ποιμένι τῷ Θεῷ χρῆται. Μόνος αὐτὴν Ἰησοῦς Χριστός ἐπισκοπήσει καὶ ἡ ὑμῶν ἀγάπη» (Ρωμ. 7, 9). Αὐτός ἦταν ὁ Ποιμὴν ὁ γνήσιος, πού συγκέντρωνε γύρω του τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀντιόχειας.

***

Ὁ Ἐπίσκοπος μέ τοὺς πρεσβυτέρους

καὶ τοὺς διακόνους, ὡς ἄμεσους βοηθοὺς καὶ συνεργάτες, συγκεντρώνοντας «τό πλῆθος», ὡς εὐχαριστιακὴ κοινότητα, προσφέρει τὴ χοϊκὴ φύση μας, τὴν ὁποία τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐξαγιάζει καὶ ἀνακατασκευάζει καὶ συγκροτεῖ μέ αὐτή, στὸν συγκεκριμένο τόπο καὶ χρόνο, τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία. Τὸ μυστικὸ Σῶμα Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κατὰ τὴν Ὁρθόδοξη ἐκκλησιολογία, «καθολικὴ» σημαίνει ὁλόκληρη, πλήρης, πού δέν τῆς λείπει τίποτα. Μόνο μία καὶ ὁλόκληρη Ἐκκλησία ὑπάρχει σέ κάθε τόπο, ὅπως ὑπάρχει μόνον ἓνας καὶ ὁλόκληρος Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ ἴδιος, πανταχοῦ παρὼν. Ἄρα, ἓνας μόνον γνήσιος Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος μπορεῖ νὰ ὑπάρχει σ' ἓνα τόπο. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δέν ἔχει ἀνάγκη καὶ ἄλλων γιὰ τὴ συγκρότηση τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Στὴν Ὁρθοδοξία, ἡ ἐνότητα τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν ἔχει σημεῖο ἀναφορᾶς τὸ Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτός εἶναι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Τό κατ' ἐξοχὴν κέντρο Τῆς. Τὴν ἐνότητα, ὅμως, αὐτὴ πιστοποιεῖ, διασφαλίζει καὶ περιφρουρεῖ ἡ «ἐπὶ τὸ αὐτό» συνάθροιση τῶν Ἐπισκόπων. Ἡ Σύνοδος τῶν ποιμένων καὶ διαδόχων τῶν Ἀποστόλων, ὅταν, βέβαια, λειτουργεῖ ὡς κοινωνία διαφάνειας καὶ ἀγάπης, κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ ὄχι μέ πρακτικές τῶν πολιτικῶν κομμάτων ἢ τῶν συνδικάτων. Ὁχι μέ παρασκηνία καὶ ἱντριγκες μεταξὺ ἀντιμαχόμενων παρατάξεων, μία τῶν ὁποίων κάποτε ἀρπάζει τὴν ἐξουσία καὶ οἱ λοιπές τὴν ὑποσκάπτουν περιμένοντας τὴ σειρά τους. Ὅταν τὰ ἁγιοπατερικά πλαίσια γίνουν σεβαστά, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀναπαύεται στὴ Σύνοδο καὶ σφραγίζει μέ τὴ χάρι Του τίς συνο-

δικές διασκέψεις και αποφάσεις, πού καθίστανται τότε δώρα πολύτιμα για τις Έκκλησίες. Οί διοικητικές διαβαθμίσεις των Επισκόπων στην Ορθόδοξη Έκκλησία, π.χ. Πατριάρχης, Αρχιεπίσκοπος, Μητροπολίτης, έχουν νόημα μόνο ως κατάλοιπα καιρικών, τοπικών διαρθρώσεων του χάρτη των τοπικών Έκκλησιών και όχι ως κατακυρώσεις υπεροχής αξιωμάτων ή αυθεντίας μέσα στο συνοδικό σύστημα της Έκκλησίας. Έκφραση της συνοδικότητας είναι και τὰ αρχιερατικά συλλείτουργα, τὰ όποια υπογραμμίζουν την κοινωνία της πίστεως και την περιχώρηση της αγάπης. Όση, όμως, φαντασμαγορική μεγαλοπρέπεια και άν προκαλούν οί τίτλοι και τὰ συλλείτουργα στην τελετουργία, όσες φευγαλέες «ιερές» συγκινήσεις κι άν προσφέρουν στίς μάζες, δέν προσθέτουν τίποτα στην ουσία της Καθολικής Έκκλησίας, πού λειτουργεί και εκφράζεται υπό τον επίσκοπο. Γιατί ή τοπική Έκκλησία είναι πλήρης και δέν Της λείπει τίποτα. Είναι ποτισμένη, μέ όλη τή Χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Οί Όρθόδοξες αυτές θέσεις απορρίπτονται από τούς παπικούς. Γι' αυτούς ή Έκκλησία, ως τό πανταχού παρόν μυστικό Σώμα Χριστού, αποσύρεται από τή σκηνή της ιστορίας, για νά προβληθεί τό τέλεια δομημένο επιβλητικό οικοδόμημα της ρωμαϊκής εκκλησιαστικής ιεραρχίας. Στην κορυφή αυτού του οικοδομήματος έχουν ανυψώσει έναν άνθρωπο. Τόν Πάπα, ως· εκπρόσωπο του Χριστού επί της γής και πηγή κάθε αρχής και εξουσίας. Σέ κάθε τόπο διορίζεται ό Έπίσκοπος από τόν Πάπα, ως απεσταλμένος του, σέ απόλυτη ύποταγή και εξάρτηση απ' αυτόν. Έτσι,

κατ' αυτούς, σέ κάθε τόπο δέν υπάρχει ή πληρότητα της «Καθολικής» Έκκλησίας, αλλά λειτουργεί μόνο ως ένα τμήμα, πού άντλεί την εξουσία και την αρμοδιότητα από την υπέρτατη αρχή, τόν Πάπα. Γιατί, κατά την παπική εκκλησιολογία, «καθολική» Έκκλησία σημαίνει «παγκόσμια Έκκλησία», μέ ένοποιό σημείο αναφοράς τόν Πάπα.

***

Αποτελούν πρόκληση για τίς Όρθόδοξες συνειδήσεις οί παπικές τάσεις, όταν εκδηλώνονται μέσα στον Όρθόδοξο χώρο. Ό χαρακτηρισμός του Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως «*άρχηγού των τριακοσίων εκατομμυρίων Όρθοδόξων ανά την ύφήλιο*», πού διοχετεύεται μετ' επιτάσεως στά ΜΜΕ σέ παγκόσμια κλίμακα, προκαλεί άλγος. Σέ αντιπερισπασμό, βέβαια, ανάλογους προσδιορισμούς χρησιμοποιούν και άλλοι Πατριάρχες και Αρχιεπίσκοποι, διεκδικώντας την «*αρχηγία*» των Όρθοδόξων της δικής τους γεωγραφικής περιοχής. Θλίψη και οδύνη προκαλούν και οί θέσεις του δικού μας Αρχιεπισκόπου, τίς όποιες εξέφρασε επίσημα κατά την εισήγησή του στην τελευταία Σύνοδο της Ιεραρχίας. Είπε: «*Ο Πρώτος (ό Αρχιεπίσκοπος, ως Πρόεδρος της Ιερής Συνόδου)... είναι σημείον αναφοράς έν τοις πράγμασι όλων και ό βασικός έγγυητής της ένότητας της Ιεραρχίας και όλης της Έκκλησίας!*»

Όλες αυτές τίς ανιστόρητες διεκδικήσεις τίς θεωρούν ως κανονικά τους προνόμια κάποιοι Όρθόδοξοι Προκαθήμενοι. Τόση έλξη άσκει ή «*έπηρμένη όφρυσ*» του Πάπα, ώστε νά προβάλλουν τή διολίσθηση έξω από τόν ευθύ δρόμο των Κανόνων ως «*κανονική τάξη!*»

Ε. Χ. Οικονομάκος

Συγκριτικός πίνακας

Παρουσιάζουμε ένα συγκριτικό πίνακα. Δέν τόν γράψαμε ἔμεῖς. Τόν ἔγραψε ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Μέ τίς πράξεις του καί μέ τό χέρι του.

Στήν ἀριστερή στήλη τοῦ συγκριτικοῦ πίνακα καταχωροῦνται οἱ ἐπαγγελίες τοῦ Μακαριωτάτου, ὅπως τίς διατύπωσε ἐπίσημα στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τοῦ 1998. Καί στή δεξιά στήλη καταχωρεῖται ὁ ἀπολογισμός, πού ἔκανε ὁ ἴδιος στή Συνέλευσι τῆς Ἱεραρχίας τοῦ 1999.

Τά πλατεῖα σχόλια καί οἱ εἰδικές ἀναλύσεις περιπεύουν. Ὁ ἀναγνώστης, διαβάζοντας τίς δυό στήλες, θά μπορέσῃ ἄνετα νά κάνῃ μόνος του τή σύγκρισι. Καί θά προσυπογράψῃ ἄνετα καί αὐθόρμητα τήν κοινή διαπίστωσι: Πώς ὁ κ. Χριστόδουλος εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν λόγων καί ὄχι τῶν ἔργων. Τῶν ὑπερφουσκωμένων ἐξαγγελιῶν καί τῶν φτωχῶν ἀπολογισμῶν. Καί, ὅτι, ἀκόμα καί αὐτοί οἱ φτωχότατοι ἀπολογισμοί του συνοδεύονται μέ τήν ἐπιφύλαξι καί τήν αἴρεσι. Δέν καταγράφουν ἔργο, πού ἔγινε, ἀλλά ἔργο, πού βρίσκεται στό σχέδιο ἢ στή φιλοτιμία τοῦ προκαθημένου.

Ἐπαγγελίες 1998

1. «Ἡ ΙΣΙ, αὐτό τό ἀνώτατο θεσμικό ὄργανο διοίκησης, πρέπει κατά τούς Κανόνες νά συνεδριάζει δύς τουλάχιστον τοῦ ἔτους γιά νά ἐπιλαμβάνεται ζητημάτων πίστεως καί τάξεως πού ἀναφαίνονται στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας».
2. «Κατά τήν πρότασιν τοῦ εἰσηγητοῦ ἡ Ἐκκλησία θά ἀναλάβῃ τήν χρηματοδότησιν διὰ τῆς διαθέσεως ποσοῦ 2.5 δισεκατομμυρίων δρχ. ἐντός διαστήματος 3-5 χρόνων, διὰ νά ἀνεγερθοῦν 50 νέοι βρεφονηπιακοί Σταθμοί

Απολογισμός 1999

1. Μπορῶ νά σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ἀπό πλευρᾶς διοικητικῆς, τουλάχιστον στό κέντρο, εἴμεθα ἀτυχῶς ἕνας ἀπελπιστικά δυσκίνητος ὁργανισμός... Ἡ ἀδράνεια εἶχε νά ἀποτελέσῃ τήν μείωσι τῆς ἀπόδοσης καί αὐτῶν ἀκόμη τῶν δυναμένων νά προσφέρουν, καθὼς ἐξητμίσθη βαθμὴδὸν πᾶσα διάθεσις πρὸς δημιουργίαν καί ἅπαντες περιωρίσθησαν σέ μιά τυπική γραφειοκρατική διεκπεραίωσι τῆς τρεχούσης καί μόνον ὑπηρεσίας».
2. Ὁ σεβ. Φιλίππων «θά παρακληθῇ νά

εις ισαρίθμους Ἱεράς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί νά λειτουργήσουν εὐθύνῃ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν».

3. «Ἐπιβάλλεται ἡ ἀναβάθμιση τοῦ κύρους τῶν Ἐπισκόπων καί ἡ ἐπικράτηση ἀξιοκρατικῶν κριτηρίων κατὰ τήν ἀνάδειξίν των. Πρέπει ἐπί τέλους νά τονισθεῖ ἡ ἀνάγκη νά δίδεται ἡ εἰκόνα τῆς ἐπιλογῆς τῶν ἀξιοτέρων μέ βάση ἕνα σύστημα δικαίαις ἀξιολόγησής τῆς προσφορᾶς ἐκάστου ὑποψηφίου, ὥστε νά μή εὐνοοῦνται μόνον οἱ ἐν Ἀθήναις διακονοῦντες, ἀλλά καί ἐκεῖνοι, πού ἀναλίσκονται στό πομπαντικό ἔργο ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καί μάλιστα αὐτοί κατὰ προτίμησιν».

4. Τό Διορθόδοξο Κέντρο εἶναι ἐπίσης ἕνας ἀργῶν ἀπό ἐτῶν ὀργανισμός, πού κτιριακῶς συνεχῶς φθείρεται, ἐνῶ οὐσιαστικῶς ἀπέχει πολύ ἀπό τοῦ νά ἐκπληρώνει τό σκοπό γιά τόν ὁποῖον ἱδρύθη. Αὐτό τό Κέντρο χρειάζεται ἄμεση νεκρανάσταση καί ἀξιοποίηση γιά νά ἀποτελέσει ἐργαλεῖο ἄσκησης μεγάλης ἐσωτερικῆς καί ἐξωτερικῆς ἐπίδρασης τῆς Ἐκκλησίας μας».

5. «Ἐπίσης ἔχει ἤδη συσταθῇ ἐπιτροπή ὑπό τήν προεδρίαν μας γιά τή μελέτη τῆς δυνατότητας ἰδρύσεως καί Πανεπιστημίου τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τήν γνωστή ἀπόφαση τοῦ Σ.τ.Ε. πού ἐπιτρέπει στά ν.π.δ.δ. νά ἱδρύνουν καί νά λειτουργοῦν ΑΕΙ. Πρόκειται γιά Πανεπιστήμιο καί ὄχι μόνο γιά Θεολογική Σχολή, γεγονός, πού θά ἐπηρεάσει, εἴμεθα βέβαιοι, τήν παρεχόμενη στή χώρα μας ἀνώτατη ἐκπαίδευση. Ὡστόσο τό ἐγχείρημα δέν εἶναι εὐκόλο. Ἀπό τήν πρώτη στιγμή προσέκρουσε σέ νομικά ἐμπόδια, τά ὁποῖα δημιουργεῖ ἡ ἐπίμονη πρόθεσή μας νά διατηρήσει ἡ Ἐκκλησία τόν ἔλεγχο ἐπὶ τῶν ἰδρυμάτων της αὐτῶν, τά ὁποῖα ὅμως, κατὰ τό Σύνταγμα, εἶναι αὐτοδι-

ἐνημερώσει τήν ΙΣΙ καί γιά τοὺς Βρεφονηπιακοὺς Σταθμούς, τῶν ὁποίων ἡ διαδικασία προχωρεῖ μέ βραδεῖς μὲν ἀλλά σταθεροὺς ρυθμούς».

3. «...Μελετᾶμε δέ τήν ἱδρυση Σχολῆς Ἐπιμορφώσεως τῶν Στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Σχολή αὕτη ὅταν θά λειτουργήσῃ θά προσφέρει πέρα τῶν εἰδικῶν γνώσεων ὄχι μόνον στοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἀρχιερατείαν ἀλλά καί στοὺς νέους κληρικούς μας καί δυνατότητα διακρίσεώς των μέ βάση τά χαρίσματα καί τά προσόντα των».

4. «Ἀποτέλεσμα τῆς κανονικῆς καί ὁμαλῆς λειτουργίας τῆς ΔΙΣ ὑπῆρξεν ἡ παραγωγικότης. Ὑπῆρξε πληθωρική ἐργατικότης καί παραγωγή ἔργου, πού φαίνεται καί ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς τῶν διακινουμένων ἐγγράφων... Ἔτσι κατὰ τό 1997 σέ 1388 μόλις ἀνῆρχοντο τά ἐξερχόμενα ἐγγραφα τῆς ΔΙΣ. Κατὰ τοὺς 4 πρώτους μῆνες τοῦ 1998 ὁ ἀριθμός αὐτὸς εἶχε φτάσει στὸν ἀριθμὸ 493, καί ἀκολούθως μέχρι τέλους τοῦ ἔτους ἐκείνου ἔφθασε στὰ 1426, συνολικὰ δέ, γιά τό 1998, στὰ 1919 ἐγγραφα. Καί ἐφέτος μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς φθάνει τὰ 2200 καί ὑπολογίζεται νά φθάσει στὸ τέλος τοῦ χρόνου τίς 3000».

5. «Ἡ Ἱδρυση Πανεπιστημίου τῆς Ἐκκλησίας ἦταν καί εἶναι μέσα στίς προοπτικές μας... Ἀπὸ τήν ἔρευνα προέκυψε ὅτι ναι μὲν ἡ Ἐκκλησία ὡς ν.π.δ.δ. δικαιούται νά ἱδρύσῃ ἰδιωτικὸ Πανεπιστήμιο, ἐφ' ὅσον θά ὑπάρξει πρὸς τοῦτο εἰδικὸς νόμος, ὅμως τό Πανεπιστήμιο αὐτό θά πρέπει ἀπὸ μιᾶς χρονικῆς περιόδου καί μετὰ νά αὐτοδιοικεῖται, ὡς ἐπιτάσσει τό Σύνταγμα γιά τά ἐλληνικά ΑΕΙ».

6. «Ἀναθέσαμε σέ 62 ἐξ ὑμῶν συγκεκριμένους εὐθύνες σέ διάφορες Ἐπιτροπές πού συνεστήσαμε μέ ἀποφάσεις τῆς ΙΣΙ καί τῆς ΔΙΣ, γιά τήν ἀντιμετώπιση διαφόρων προβλημάτων,

οικούμενα και τελούν υπό τήν έποπτείαν του κράτους».

6. «Τό ζήτημα αυτό συνάπτεται και μέ τή σκέψη μας ιδρύσεως νοσοκομείου γιά τούς κληρικούς ή τής εξασφάλισης κατ' άλλον τρόπο μιᾶς εύπρεπούς και έγγυημένης περίθαλψης τών κληρικών και μοναχών μας».

7. «Μελετᾶται ἀκόμη ή δυνατότητα χρησιμοποίησης τής δορυφορικῆς Ραδιοφωνίας μέ πανευρωπαϊκή έμβέλεια, ὥστε ὁ Ρ.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά ἀκούεται ἀπό ἑκατομύρια ἀκροατῶν μέσα και ἔξω ἀπό τή χώρα. Πρός τό παρόν γίνονται ἐργασίες γιά τή συντήρηση τών μηχανημάτων, τήν αὐξηση τῆς ἐμβέλειας μέ τήν τοποθέτηση ἀναμεταδοτῶν...».

8. «...Ἀπό τήν κατά τόν προσεχῆ μήνα Νοέμβριον ἐπίσκεψή μας στίς Βρυξέλλες πρὸς συνάντηση τόσον τοῦ κ. Σαντέρ, ὅσο και ἄλλων Ἑλλήνων και ξένων παραγόντων τῆς Ε.Ε., προσδοκᾶται ὁ ἐγκαινισμός μιᾶς περιόδου ἀγαστῶν σχέσεων μας μέ τήν Εὐρώπη και ἀξιοποίησης τών πόρων τῆς μέ διαφανείς διαδικασίες και μέ ἴσες εὐκαιρίες γιά ὅλες τίς Ἱ. Μητροπόλεις, πού θά ἤθελαν νά ἐπωφεληθοῦν... Γι' αὐτό και προετοιμάζουμε μέ πολλή ἐπιμέλεια τό ταξίδι μας στήν Εὐρώπη, τίς ἐπικοινωνίες μας μέ ἀνώτατα στελέχη τῆς, τίς ὁμιλίες μας και τίς ἐπαφές μας».

9. «Παραλλήλως, συνοδικῶς, ἐνεκρίθη ή ἴδρυσις Γραφείου τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου εἰς Ἀθήνας πρὸς προώθησιν τών ὑποθέσεων του».

10. «Ἀγωνιζόμεθα καθημερινῶς και προσπαθοῦμε νά ἀποτρέψουμε δυσάρεστες ἐξελίξεις στίς μεταξύ τών δύο Ἐκκλησιῶν μας σχέσεις, ἐπειδή και σεβόμεθα και ἀναγνωρίζουμε τήν πρωτοκαθεδρία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου,

ἐλπίζοντες στήν διά τῆς κοινῆς τών πολλῶν συμβολῆς ἀκόμη περισσότερη ὀρίμανση τοῦ Συνοδικοῦ πνεύματος και τῆς ἀποδοτικότητός του».

7. «...Ἐπεδιώξαμε νά εἶμαστε παρόντες στά ἐπιστημονικά Συνέδρια, Συνάξεις καθώς και σέ ἄλλες κοινωνικές ἐκδηλώσεις... ἀπό δέ τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἐλάβαμε μέρος ὡς Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σέ Συνέδρια οἰκολογικά, θεολογικά, πανορθόδοξα, διαθρησκειακά κλπ. δώσαντες τή μαρτυρία μας, ἐνῶ παραλλήλως μέ 95 συνολικά Μηνύματά μας πρὸς διάφορες πολιτισμικές, και κοινωνικές δραστηριότητες, ἐπετείους και ἐκδηλώσεις ἐκάμαμεν αἰσθητήν τήν παρουσία μας στόν κόσμον».

8. «Μέσα στά πλαίσια τῆς φιλοσοφίας αὐτῆς ἀνοίξαμε τό Γραφεῖο μας στίς Βρυξέλλες, καθ' ὃ εἶχαμε ἀναφαίρετο δικαίωμα ὡς Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία χώρας-μέλους τῆς Ε.Ε.... Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι στά πρῶτα βήματά του τό Γραφεῖο μας συνήντησε μιᾶ ὀργανωμένη ἀντίδραση πού προερχόταν ἀπό ἐκκλησιαστικούς και πολιτικούς κύκλους πού ἐνεργοῦσαν μέ κίνητρα ἐγωκεντρικά και ἐπαρχιωτικά...».

9. «Σέ γεῦμα πού παρεθέσαμε γιά τοὺς 24 εὐρωβουλευτές τῆς προηγούμενης ἐκλογικῆς περιόδου εἶχαμε τήν εὐκαιρία νά τοὺς ἀναπτύξουμε τίς ἀπόψεις μας γιά τήν Εὐρώπη και γιά τήν παρουσία μας σ' αὐτήν και νά ζητήσουμε τή συνεργασία των».

10. «Ἡ ἀναβληθεῖσα ἐπίσκεψίς μας στίς Βρυξέλλες πρόκειται στό προσεχές μέλλον, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ, νά πραγματοποιηθῇ, ἐφ' ὅσον θά δημιουργηθοῦν οἱ πρὸς τοῦτο κατάλληλες συνθηκες...».

11. «Οἱ νέοι ρυθμοί στήν ἐργασία ἐπέβαλαν και τόν ἐκσυγχρονισμό τοῦ μηχανολογικοῦ μας ἐξοπλισμοῦ τών ὑπηρεσιῶν μας, ὅπως τό εἶχαμε ὑποσχεθῇ κατά τήν περισυνήν ΙΣΙ. Στό χώρο αὐτό

καί τόν στηρίζουμε μετά πάθους καί ὑπερασπιζόμεθα τίς ἐπιλογές του».

11. «Ἡ ἀνάγκη δημιουργίας εὐπρεποῦς χώρου γιά τή φιλοξενία γερόντων Ἀρχιερέων, πού θά ἀπεφάσιζαν νά παραιτηθοῦν... μᾶς ὁδήγησε στή μελέτη τοῦ προβλήματος προκειμένου νά ἐξευρεθεῖ κατάλληλος τόπος... Ἡ μελέτη προχωρεῖ καί ὑπάρχουν ἐναλλακτικές λύσεις, πού μελετῶνται ὥστε τό ταχύτερον νά δοθεῖ ἡ πρέπουσα διέξοδος στό πρόβλημα αὐτό».

12. Παράλληλα ἡ Ἐκκλησία προωθεῖ τό ζήτημα τῆς ἀναγέρσεως τοῦ νέου Συνοδικοῦ Μεγάρου, ἡ ὑπόθεσις τοῦ ὁποίου ἔχει τελματωθεῖ. Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή τό μελετᾷ καί σέ συνεργασία μαζί μας ὁριστικοποιήθηκαν τά προσχέδια καί ἐτοιμάζονται τά πλήρη τελικά σχέδια, ὥστε ἡ ἔναρξη τῆς θεμελίωσης νά γίνει τό Πάσχα τοῦ 1999».

13. «Τέλος εὐρίσκονται σέ ἐξέλιξη μιά σειρά ἄλλων μέτρων πού ἤδη μελετῶνται, ὅπως π.χ. ἡ σύσταση Οἴκου τοῦ Εὐεργέτου τοῦ Γένους, ἡ ἱδρυση Εἰδικοῦ Ταμείου γιά τήν ἐνίσχυση καί στήριξη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἱδρυση ἀπό τήν Ἐκκλησία σχολείων Α/θμίας καί Β/θμίας ἐκπαίδευσης κ.λ.π. Μέ ὅλα αὐτά καί ἄλλα πολλὰ ἐτοιμάζεται τό ἔδαφος γιά μιά δυναμική παρέμβαση τῆς Ἐκκλησίας στό κοινωνικά δρώμενα».

κινηθήκαμε δυστυχῶς μέ βραδεῖς ρυθμούς, ἔνεκα τῆς γραφειοκρατικῆς διαδικασίας γιά τήν προμήθεια τῶν ἀπαραιτήτων Η/Υ...».

12. «Ὡς πρῶτο (πρόβλημα) ἀναφέρω τήν δημιουργία τοῦ Ξενώνου (Ἀναπαυτηρίου) Ἱεραρχῶν πού προγραμματίζεται γιά τό Χαλάνδρι, σέ ιδεώδη χώρο, διαμορφούμενο πρὸς τοῦτο... Εἶχαν καταγραφῇ οἱ σκέψεις αὐτές ὅταν συνέβη ὁ σεισμό τῆς 7-9-99 πού κατέφερε κατά τοῦ τραυματισμένου ἀπό τόν προηγούμενον σεισμόν τοῦ 1981 τελειωτικόν κτύπημα. Ὑπάρχει ὑποψία ὅτι τό κτίριο ὑπέστη θανάσιμη ζημία καί πρέπει νά κατεδαφισθῇ».

13. «Γιά τό Συνοδικό Μέγαρο θά ὑπάρξει ἐνημερωτική ἀνακοίνωση τοῦ Σεβ. Φιλίππων κ. Προκοπίου».

14. «Ἡ ἀπόκτηση τηλεόρασης μέ ἐπίγεια ἀναμετάδοση σέ ἐθνικό δίκτυο ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων οἰκονομικῶς ἀσύμφορος καί πρακτικῶς ἀλυσιτελής δεδομένου ὅτι ἐντός ὀλίγου θά κυριαρχήσῃ παντοῦ ἡ δορυφορική τηλεόραση... Ἐτσι ἐγκαταλείψαμε τήν πρώτη ιδέα πού θά μᾶς ἐκόστιζεν ἄλλωστε κατά τοὺς μετριοτέρους ὑπολογισμούς περί τό 1 δις... Ὑπάρχουν ἐμπόδια, πού πρέπει νά ὑπερνικηθοῦν. Ἐξεύρεση χρημάτων, ἀναζήτηση στελεχῶν, διαμόρφωση προγράμματος, ἀντιμετώπιση ἀνταγωνισμῶν, ἀξιοποίηση ἱκανῶν ἀνθρώπων, χάραξη πολιτικῆς, ὑποβοήθηση τῶν Πατριαρχείων κλπ. Πολλὰ καί πολυσύνθετα προβλήματα, πού ἀναζητοῦν λύσεις».

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΗΠΕΣ

«Υπέρ συγχωρήσεως»(!)

Κάποιοι, σάν και μένα, πού δέν ξέρουν γράμματα και δέν είναι σέ θέσι νά ἐξηγήσουν τά γεγονότα και τίς συμπεριφορές, βασανίζονται περισσότερο. Ψάχνουν νά βρουν τά αίτια. Τά κίνητρα, πού σπρώχνουν τούς ανθρώπους στίς σωστές ή στίς φαύλες ἐνέργειες. Και κάπου ἐκεῖ τά μπερδεύουν. Και τά ἀνακατεύουν.

Ἐγώ κλωθογυρνᾶω ὅλη μέρα στήν Ἐκκλησία. Σκουπίζω. Σφουγγαρίζω. Τρίβω τά μανουάλια. Σβήνω τά κεριά. Μαζεύω τά ψυχοχάρτια και τά παραδίνω στούς παπάδες μας. Ἀλλά δέν ξέρω, δέν ἔχω μάθει νά ἐξηγῶ τά σχέδια και τά προγράμματα, πού κάθε φορά παρουσιάζει ὁ προκαθήμενός μας στήν τηλεόρασι. Κάθομαι, τόν βλέπω και τόν ἀκούω. Ἀλλά δέν καταλαβαίνω ὅλα, ὅσα λέει. Και, ὅταν μέ ρωτοῦν, δέν εἶμαι σέ θέσι νά δώσω ἀπάντησι. Νά πῶ γιατί τό κάνει αὐτό. Ἡ, γιατί δέν κάνει κάτι ἄλλο.

Τοῦτο τόν καιρό μέ βασάνισε ἡ κόντρα, πού εἶχε και ἔχει ἀκόμα ὁ Χριστόδουλος μέ τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο. Ὁ Χριστόδουλος, λέει, θέλει νά μνημονεύουν τό ὄνομά του ὅλοι οἱ δεσποτάδες, σέ ὅλες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδας. Και ὁ Βαρθολομαῖος ἀντιστέκεται. Τοῦστειλε και ἕνα γράμμα και τόν λούζει. Τοῦ λέει, πώς δέν ἔχει δικαίωμα νά ζητήη νά τόν μνημονεύουν.

Βασάνισα τό θέμα στό μυαλό μου. Προσπάθησα νά μαντέψω γιατί ὁ Χριστόδουλος ζητάει τόσο ἐπίμονα νά τόν μνημονεύουν και στήν Πάτρα και στήν Καλαμάτα και στή Θήβα και στήν Καβάλα και σ' ὅλες τίς ἐπαρχίες τῆς μικρῆς μας πατρίδας. Ἰσαμε τώρα, ὅπως λένε και οἱ παπάδες μας, τόν μνημονεύουν μόνο στίς ἐκκλησιές τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Δηλαδή σέ καμμιά ἑκατονπεννηνταριά ἐκκλησιές, πού ἀνήκουν στή δική του ἐπαρχία και

πού ἔχει τό δικαίωμα νά διορίζη παπάδες και νά διαφεντεύη σέ ὅλα τά ζητήματα. Ἀπό δῶ και πέρα ἀπαιτεῖ νά τόν μνημονεύουν και στίς ἄλλες ἐπαρχίες. Ἀπό τή μιᾷ ἄκρη τῆς Ἑλλάδας ἴσαμε τήν ἄλλη.

Σκέφτηκα. Βασάνισα τό μυαλό μου. Ἀνακάτεψα και αὐτά τά λίγα, πού ξέρω γιά τά ἐκκλησιαστικά πράγματα. Και πίστεψα, πώς ἔκανα ἀνακάλυψι.

Ἐτρεξα στόν παπα-Γιώργη και τοῦ εἶπα:

-Ξέρω γιατί ὁ Χριστόδουλος λαχταράει νά τόν μνημονεύουν παντοῦ. Ἐγώ τό μελέτησα τό ζήτημα. Και ἀνακάλυψα τήν αἰτία.

Ὁ παπα-Γιώργης χαμογέλασε. Σά νά εἰρωνεύτηκε. Και, σᾶς τό λέω, αὐτό μέ τσάντισε και μέ στρεσάρισε.

-Ἀφοῦ τό μελέτησες, γιά πές το μου και μένα, γιά νά μάθω ἀπό σένα γράμματα, ἀπάντησε και μέ κύτταξε μέ τό βλέμμα του τό περιπαικτικό.

-Νά, νοιώθει ἀμαρτωλός. Πολύ ἀμαρτωλός. Σά τό Ζακχαῖο. Σά τόν ἄσωτο. Και θέλει νά κάνουν ὅλοι προσευχή, γιά νά τόν συγχωρέσῃ ὁ Θεός.

-Και πώς ἔβγαλες ἐσὺ τό συμπέρασμα, ὅτι ζητάει νά συγχωρεθῇ; Ἀκουσες ποτέ νά λέη «ἡμαρτον»;

Μέ μπερδεψε ὁ παπα-Γιώργης. Προσπάθησα νά ξαναβάλω σέ σειρά τίς σκέψεις μου και τά ἐπιχειρήματά μου.

-Δέν ἐξηγεῖται ἄλλοιῶς. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ζητάει ἀπό ὅλους τούς δεσποτάδες νά τόν μνημονεύουν. Και νά ζητοῦν νά τόν συγχωρέσῃ ὁ Θεός. Ἐγώ δέν εἶμαι πλάϊ του, γιά νά παρακολουθῶ τίς πράξεις του και τά ἀνομήματά του. Ἀλλά, νά, ἄκρες μέσες διαβάζω στούς τίτλους τῶν ἐφημερίδων. Ὁ Ἀμβρόσιος, ὁ παραδελφός του, τόν κατηγόρησε, ὅτι συνεργάζεται μέ τή διαπλεκόμενη διαφθορά. Ἄλλοι τόν κατηγόρησαν, ὅτι ἔχει κάνει και πλαστογραφίες. Και οἱ πλαστογραφίες δέν είναι μικρά ἐγκλήματα. Ὅλα αὐτά, φαίνεται, βαραίνουν τή συνείδησί του. Και νοιώθει τήν ἀνάγκη νά ζητήσῃ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Και παρακαλεῖ τούς ἄλλους δεσποτά-

ΨΙΘΥΡΟΙ

‘Αμαρτήστε... γιά νά δοξάστε!!

Καινούργια ή καινοφανής ή θεολογία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Καινοφανής ή ἐρμηνεία τῶν Καινοδιαθηκικῶν κειμένων. Καινοφανής ή ἀντιμετώπιση τῆς ἁμαρτίας. Καινοφανής ή προϋπόθεση γιά τή δοξολογική ἐνατένισι στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ.

δες νά τόν μνημονεύουν καί νά ἱκετεύουν τό Θεό νά τόν συγχωρήσει.

Πρίν ἀποσώσω, ὁ παπα-Γιώργης ξέσπασε σέ τρανταχτό γέλιο. Σά νά ξεφούρνισα καμιά μαπαρούφα. Σά νά ἔφερα τά κάτω πάνω.

-Εἶσαι ἀφελής, μοῦ εἶπε καί χάριδεφε τή γενειάδα του. Ἀφελής ὁ Χριστόδουλος (κατά τόν ἀδελφό του τόν Καλλίνικο), ἀφελής καί σύ (κατά τή δική μου κρίσι). Τρίψε κανένα μανουάλι καί ἄφησε τά πολλά λόγια. Δέν εἶναι γιά σένα αὐτές οἱ ἱστορίες, πού ἀναφέρονται στά μνημόσυνα τοῦ «πρώτου» (!). Εἶναι γιά κείνους, πού ξέρουν πολλά γράμματα. Ἡ, σωστότερα, γιά κείνους, πού καίει μέσα τους καί λαμπαδιάζει ή φιλοδοξία.

Μέ πρόσβαλε ὁ παπα-Γιώργης. Καί ἤθελα νά τοῦ ἀνταποδώσω τήν προσβολή. Γιατί τάχατες; Αὐτός περνάει γιά μορφωμένος; Σιγά τά γράμματα, πού ξέρει. Νυχτερινό ἔβγαλε. Καί δέν εἶναι σέ θέσι νά χωρίση δυό γαιδάρων ἄχυρο. Ἐγώ δέν ἔχω μάθει πολλά γράμματα. Τοῦ δημοτικοῦ εἶμαι. Ἀλλά σκέφτομαι. Προσέχω καί τούς γραμματισμένους, ὅταν μιλοῦν. Καί βρίσκω τό σωστό. Ἐτσι λογάρισα, ὕστερα καί ἀπό αὐτά, πού διάβασα στίς ἐφημερίδες, ὅτι ὁ Χριστόδουλος ἔχει μετανοιώσει γιά τίς ἁμαρτίες του. Καί τό βάρος τῆς ἐνοχῆς του τόν ἀναγκάζει νά ζητήη ἐπίμονα τίς προσευχές ὄλων τῶν συλλειτουργῶν του. Καί τῶν 80. Γιά νά κάμψη τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καί νά πετύχη τή συγχώρεσι.

Ἡ παρουσίασι τῶν νέων τάσεων καί ἰδεῶν δέν ἔγινε κάπου κρυφά. Σέ μία περιθωριακή εὐκαιρία. Σέ κάποια ἀπό τίς πληθωρικές ἐμφανίσεις τοῦ προκαθημένου, πού τροφοδοτοῦν τό γυαλί τῆς τηλεόρασεως καί τό σχόλιο τῶν ἐφημερίδων. Ὁ κ. Χριστόδουλος διατύπωσε τίς ἀπόψεις του καί τίς θεωρίες του ἐπίσημα. Στή Συνέλευσι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατά τόν παρελθόντα Ὀκτώβριο. Τότε, ἀνάμεσα στά πολλά ἰδιότυπα ἢ φαιδρά, εἶπε: «*Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἐφεύρημα ἀνθρώπων, οὔτε ὑπόκειται στή νομοτέλεια τῆς παρακμῆς. Ὅπου αὐτό συμβαίνει ὀφείλεται στίς*

-Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό; ρώτησε ὁ παπα-Γιώργης καί ἔκανε ἕνα μορφασμό προσποιητῆς συγκατάβασης. Καί στήλωσε πάνω μου τό βλέμμα του, γιά νά φωτογραφῆσῃ τίς ἀντιδράσεις μου.

-Εἶμαι, ἀπάντησα. Γιατί δέν ὑπάρχει ἄλλη ἐξήγησι.

-Ἐγώ πιστεύω πώς ὑπάρχει, συνέχισε. Καί ἡ ἐξήγησι εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀντίθετη. Ὁ Χριστόδουλος βρίσκεται αὐτή τη στιγμή μεθυσμένος. Ἐχεις δὴ μεθυσμένο; Ἐνῶ παραπατάει, δέ χορταίνει κρασί. Ζητάει καί ἄλλο, καί ἄλλο. Ἐτσι καί ὁ προκαθήμενος. Οἱ τιμές καί οἱ δημοσκοπήσεις τόν παραφούσκωσαν καί τόν παραμέθυσαν. Καί δέ χορταίνει τίς τιμές καί τούς πολυχρονισμούς. Θέλει νά ἀκούγεται παντοῦ τό ὄνομά του. Καί νά μνημονεύεται ἀπό ὅλους. Νά τιμᾶται σάν Πατριάρχης. Καί νά δοξολογῆται σάν Πάπας.

Κόμπιασα. Αὐτό δέν τό εἶχα σκεφτῆ. Ἄν ἔχη δίκιο ὁ παπα-Γιώργης, τότε... Τότε τά πράγματα εἶναι σοβαρά. Τότε πρέπει ἰδιαίτερα νά προσευχηθοῦμε γιά τό Χριστόδουλο. Καί οἱ δεσποτάδες καί οἱ παπάδες καί ὅλοι οἱ λαϊκοί. Νά κάνουμε πολλές μετάνοιες. Καί νά παρακαλέσουμε νά τόν σώσῃ ὁ Θεός ἀπό τήν ἐπαρσι καί τή μέθη τῆς ἐξουσίας. Γιατί ἡ ἐπαρσι εἶναι μεγάλη ἁμαρτία. Διαβολική. Καί παρασύρει στό κατρακύλισμα. Δηλαδή, στήν κόλασι.

Ὁ νεωκόρος

δικές μας αμαρτίες, πού και αυτές ακόμη προσλαμβάνουν μέσα στο χώρο της ιδιάζουσας χροιάς. Μέσα όμως από τις αμαρτίες των τέκνων Του δοξάζεται ο Θεός και αποδεικνύεται ότι «ή δύναμīs Του έν ασθενεία τελειούται».

Καινή Θεολογία; Ή κενή Θεολογία;

Οί Προφήτες, ο Κύριός μας, ο σαρκωμένος Λόγος του Θεού, οί Απόστολοί Του, οί μεγάλοι Πατέρες της Έκκλησίας μας, διακηρύττουν και υπογραμμίζουν με έμφασι, ότι «τά αμαρτήματα ύμών διιστώσιν ανά μέσον ύμών και του Θεού και διά τας αμαρτίας ύμών απέστρεψεν τό πρόσωπον αυτού άφ' ύμών του μή έλεησαι» (Ήσ. νθ' 2). και ότι «πās ό ποιών την άμαρτίαν δουλός έστι της άμαρτίας» (Ίωάν. ή' 34). Ό κ. Χριστόδουλος μās πληροφορεί, ότι «μέσα από τις αμαρτίες των τέκνων Του δοξάζεται ο Θεός».

Λοιπόν, κατά τον κ. Χριστόδουλο, άμαρτήστε, γιά νά δοξάστε τό Θεό.

Καί ή έρμηνεία καινοφανής.

Τή γραφίδα του την ένεργοποίησε ή άγγραμματοσύνη ή ή σκοπιμότητα; Άν άποκλείσουμε την πρώτη έκδοχή, μιά και ό κ. Χριστόδουλος προβάλλεται στό δημόσιο βίο μέ περγαμηνές σπουδών, δέν άπομένει παρά ή δεύτερη. Προκειμένου νά στηρίξη την εϋνοιά του προς την άμαρτία, στρέβλωσε τό χωρίο της δεύτερης έπιστολής του άποστόλου Παύλου στους Κορινθίους, πού κάνει λόγο γιά την πρόσθετη σωματική δοκιμασία του. Γιά την άρρώστια, πού καταθάσάνιζε τή σάρκα του. Ό Άπόστολος γράφει σέ μιά έξομολογητική άποστροφή του λόγου του: «Καί τη ύπερβολή των άποκαλύψεων, ίνα μή υπεραίρωμαι, έδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί, άγγελος σατάν, ίνα με κολαφίζη, ίνα μή υπεραίρωμαι ύπέρ τούτου τρίς τον Κύριον παρεκάλεσα ίνα άποστῇ άπ' έμου· και είρηκέ μοι· άρκει σοι ή χάρις μου· ή γάρ δύναμīs μου έν ασθενεία τελειούται» (Β' Κορινθ. 18' 7-9).

Μιά και μόνη παρατήρησι είναι άρκετή,

γιά νά διασαφήση την έννοια του χωρίου. Ό άπόστολος Παϋλος μιλάει γιά σκόλοπα, πού του δόθηκε. Όχι γιά περιπέτεια, πού τή δημιούργησε ο ίδιος. Ή άμαρτία δέ δίνεται ποτέ από τό Θεό. Είναι δημιούργημα της δικής μας θελήσεως. Της διαστροφής μας και της ροπής μας προς τό κακό. Έπομένως, όταν ή φωνή του Θεού θεβαίωσε τον Άπόστολο, ότι ή δύναμί Του φαίνεται καθαρά και «τελειούται» στην άδυναμία, δέν έδινε τό μήνυμα, πώς μπορεί νά ολοκληρώνεται ή άποκάλυψι της δυνάμεως Του μέσα στην άμαρτία. Άλλά θεβαίωne, πώς, όταν ή ανθρώπινη σάρκα δυσκολεύεται νά έξυπηρετήσει τους όραματισμούς και τά άνοιγματα της άποστολικής συνειδήσεως, ή θεϊκή δύναμι παρεμβαίνει και άναπληρώνει την ανθρώπινη άδυναμία.

Πώς, τώρα, αυτό τό χωρίο έξυπηρετήσε τον σημερινό Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο στην τολμηρή πρωτοβουλία του γιά άμνηστευσι της άμαρτίας, κανένας δέν μπορεί νά έξηγήση. Ό κ. Χριστόδουλος τό πήρε, τό διέστρεψε και τό εμφάνισε στην Ίεραρχία της Έκκλησίας της Ελλάδος, γιά νά πῃ, ότι και μέ τις αμαρτίες δοξάζεται ο Θεός.

Κατάντημα!!!

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Έκκλησιαστικής έννημέρωσης.

Ίδιοκτήτης:

ό Μητροπολίτης

Άττικής και Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αδών Άττικής.

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά,

Ίωαννίνων 6 Μοσχάτο.